



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobkyně: **nezl. N. B. U. N.**
zastoupena matkou B. T. T. Q.
obě bytem K. 1257/11a, B
právně zastoupena JUDr. Jiřím Gottweisem, advokátem
sídlem Kapucínské nám. 303/5, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14.2.2018, č.j. MV-979-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně podala ke zdejšímu soudu žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 14.2.2018, č.j. MV-979-4/SO-2018, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 30.10.2017, č.j. OAM-21298-10/DP-2017, kterým bylo podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14.8.2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno správní řízení vedené pod sp. zn. OAM-21298/DP-2017, neboť žalobkyně podala žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území, ač k tomu nebyla oprávněna.

II. Shrnutí žaloby

2. Žalobkyně předně namítá, že napadeným rozhodnutím bylo porušeno její právo na rodinný život a především soužití s matkou, neboť její otec v minulém roce zemřel. Žalovaná dle názoru žalobkyně při posouzení její žádosti nepostupovala v souladu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a porušila její právo na respektování rodinného života podle Úmluvy o právech dítěte.
3. Žalobkyně dále namítá, že žalovaná porušila základní zásady činnosti správních orgánů, a to zásadu individuálního posouzení každé věci, zásadu materiální pravdy a zásadu uplatňování pravomoci v souladu s účelem, k němuž byla správnímu orgánu zákonem nebo na základě zákona svěřena.
4. Žalobkyně připouští, že je napadené rozhodnutí v souladu se zákonem, nicméně je příliš formalistické a tvrdé.
5. Ze shora uvedených důvodů žalobkyně navrhuje, aby zdejší soud zrušil napadené i jemu předcházející rozhodnutí. Na svém procesním stanovisku setrvala po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalované

6. Žalovaná se žalobou nesouhlasí a navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Na svém procesním stanovisku setrvala během celého řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

7. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
8. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; rozhodoval bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

9. Podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců zastaví správní orgán řízení o žádosti usnesením, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač k podání žádosti na území není oprávněn.
10. Podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území oprávněn podat cizinec, který je nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem. Podle § 42a odst. 4 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podává cizinec na zastupitelském úřadu. Podle § 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců může cizinec v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podat na území ministerstvu.
11. Prvostupňový správní orgán v posuzované věci dospěl k závěru, že žalobkyně není oprávněna žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podat na území ministerstvu, neboť v době podání žádosti na území nepobývala ani na dlouhodobé vízum, ani na povolení k dlouhodobému pobytu vydanému za jiným účelem. Právě nesplnění jedné ze základních podmínek pro podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území bylo důvodem pro zastavení řízení o žádosti podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Uvedené závěry přitom žalobkyně v žalobě nerozporuje. Naopak výslovně uvádí, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem.
12. Pokud jde o porušení práva žalobkyně na rodinný život a její soužití s matkou, pak soud nemůže dát žalobkyni zapravdu. Jak bylo rekapitulováno výše, řízení o žádosti žalobkyně bylo zastaveno pro nesplnění podmínek řízení – žalobkyně nebyla oprávněna podat žádost u ministerstva, nýbrž měla povinnost ji podat na zastupitelském úřadu. Ze strany žalované, resp. prvostupňového správního orgánu nedošlo k meritornímu posouzení žádosti žalobkyně, kde by eventuálně byl prostor pro posouzení naplnění podmínek pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Naopak v případě zastavení řízení nepřichází posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele v úvahu, jelikož o žádosti není meritorně rozhodováno (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.11.2015, č.j. 6 Azs 226/2015-27). Pokud totiž nejsou splněny podmínky projednání žádosti, tj. pokud byla žádost podána na území České republiky, ačkoliv k tomu nebyly splněny podmínky, nemá správní orgán jinou možnost, než řízení podle § 169 odst. 8 písm. c) zákona o pobytu cizinců zastavit.
13. Namítá-li žalobkyně porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který zakotvuje právo na respektování rodinného a soukromého života, pak dodržení závazků vyplývajících z citovaného článku Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je zajištěno tím, že posouzení přiměřenosti dopadu do soukromého a rodinného života cizince je vyžadováno v rámci rozhodování o případném uložení správního vyhoštění podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.1.2019, č.j. 1 Azs 266/2018-27). Soud proto nespatřuje ani rozpor napadeného, resp. prvostupňového rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a

základních svobod. Obdobně dle názoru zdejšího soudu v posuzované věci nelze spatřovat rozpor napadeného, resp. prvostupňového rozhodnutí s čl. 10 Úmluvy o právech dítěte. Podle čl. 10 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte za účelem spojení rodiny a v souladu se závazkem podle čl. 9 odst. 1 státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, posuzují žádosti dítěte nebo jeho rodičů a vstup na území státu, který je smluvní stranou úmluvy, nebo o jeho opuštění pozitivním, humánním a urychleným způsobem. Státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, dále zabezpečí, aby podání takové žádosti nemělo žádné nepříznivé důsledky pro žadatele nebo členy jeho rodiny. V souladu s čl. 10 odst. 2 úmluvy dítě, jehož rodiče pobývají v různých státech, má až na výjimečné okolnosti právo udržovat pravidelné osobní kontakty a přímé styky s oběma rodiči. Za tímto účelem a v souladu se svým závazkem podle čl. 9 odst. 1 státy, které jsou smluvní stranou úmluvy, uznávají právo dítěte a jeho rodičů opustit kteroukoli zemi, i svou vlastní, a vstoupit do své vlastní země. Právo opustit kteroukoli zemi podléhá pouze takovým omezením, která stanoví zákon a která jsou nutná pro ochranu národní bezpečnosti, veřejného pořádku, veřejného zdraví nebo morálky nebo práv a svobod druhých a která jsou v souladu s ostatními právy uznanými v této úmluvě. K naplnění uvedených povinností plynoucích žalované z Úmluvy o právech dítěte však nedochází při posouzení splnění podmínek pro podání žádosti, jako je tomu v posuzované věci, nýbrž při meritorním posouzení žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území. Soud tak, ač srozuměn s obtížnou situací žalobkyně, jí nedává za pravdu ani v tomto.

14. K námitce tvrdosti a přehnanému formalismu soud uvádí, že zákon v případě nesplnění podmínek podání žádosti žalované neposkytuje jinou možnost, než takové řízení zastavit. I přesto, že důsledky takového postupu mohou pro žalobkyni představovat významné komplikace, není tato skutečnost sama o sobě důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Nadto soud nepřehlédl, že žalovaná v napadeném rozhodnutí žalobkyni poskytla „doporučení“ spočívající v postupu podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění zákona č. 222/2017 Sb., podle něhož lze v odůvodněných případech od povinnosti podat žádost u zastupitelského úřadu osobně upustit.
15. Žalobkyně dále namítá, že žalovaná porušila základní zásady činnosti správních orgánů, konkrétně zásadu individuálního posouzení každé věci, zásadu materiální pravdy a zásadu legality.
16. Pokud jde o porušení zásady individuálního posouzení věci, pak žalovaná v posuzované věci při nesplnění zákonných podmínek pro podání žádosti žalobkyní neměla jinou možnost, než řízení usnesením zastavit, resp. toto rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrdit a odvolání žalobkyně zamítnout. Soud neshledal ani porušení zásady materiální pravdy, neboť dle jeho názoru byl skutkový stav ohledně (ne)naplnění podmínek pro podání žádosti – nesplnění podmínek podle § 42a odst. 5 zákona o pobytu cizinců - zjištěn dostatečně a žalobkyně tyto závěry ani nikterak nenapadá. Konečně ani zásada legality nebyla dle názoru zdejšího soudu v posuzované věci porušena, neboť žalovaná i prvostupňový správní orgán postupovaly v souladu se zákonem a uplatnily svou pravomoc pouze k zákonným účelům a v rozsahu, v jakém jim byla svěřena.

17. S ohledem na výše uvedené dospěl zdejší soud k tomu, že žalovaná aplikovala správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustila ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náhrada nákladů řízení

18. O nákladech řízení účastníků bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi – žalované. Zdejší soud však nezjistil, že by žalované v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 12. června 2019

David Raus v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

předseda senátu